



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

**Ars versificatoria Joannis Despauterij Niniuitæ Bergarum  
apud Dium Guinnocum Ludimagistri**

**Spauter, Johannes de  
Argentorat., Anno M.D.XII.**

**VD16 D 630**

Quintus liber est de varijs carminu[m] generibus cui præponit[ur]  
Centimetru[m].

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70847](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70847)

De punctis Li. IIII FO. CLXXII

ambigua, vel significatiōe, vel declinatiōe, vel mutatiōe in aliā pte  
ōronis, ambiguitas illa supimposito apice tolleret. Esto exēpli grā,  
occido si habet apicē in priā syllaba, significat in ea eē accentū p̄do-  
minātē, seq̄ntēq; esse breuē, p̄ferriq; secundā accētū graui, valetq;  
tunc occido, i. pereō. Q; si supponat apex, significat eā syllabā esse  
longā, in eaq; p̄ferri accentū predominantē, & tū interficio signifi-  
cat. Si r̄ mufa cū apice sup̄ ultimā, ablti tantū casus est. Pone cū api-  
ce sup̄ secundā p̄positio vel aduerbiū est, alioqui verbū esse mani-  
festum est. Notā interrogatiōis atq; exclamatiōis cū interrogatiōe  
vbi opus fuerit, mīme p̄teriri velim, & est virgula supra pūctum;  
vt Quid p̄dest homini; si vniuersum mundū lucret, aniq; v̄o sup̄  
detrimentū patiat; Sentētia est missimi dñi nr̄i IESV CHRISTI,  
cuius gratia hoc opusculū exegimus, per cuius misericordiā post  
hoc exiliū, vitam speramus eternam.

Libri quarti Finis.

Quintus liber est de varijs carminū ge-  
neribus cui preponit Centimetrū.

Ioannes de spauterius Niniuita. Martino Dorpio Naldiceno  
eloquentissimo theologiæ baccalaureo & oratoriæ & poetiæ ar-  
tis doctissimo, Atq; Iacobo Papæ summo Insulensis ludimagi-  
stro poetæditissima vena prædico. S.P.D.

v Līmū artis v̄sificatoriæ nr̄æ libellū qui est de varijs  
carminū generib; vobis idcirco dicaui dorpi & pa-  
pa amici ornatissimi, vt cōtra omneis poetar; olo-  
res, hunc tutaremini, qd̄ nō difficulter fore cōfido qa  
poetiæ habemini & estis doctissimi. Tu quidem mi

Dorpi apud Iouanienses in Lilio nr̄o post cōem preceptorē nr̄m  
& amicū Ioannē Neuiū eloquentissimū illum theologū, facile pri-  
mus quantū ad elegantissimū scribendi modū tam p̄sam q̄; carmē Iodocus  
Sunt & alij viri v̄decūq; doctissimi in Lilio nr̄o, vt Iodocus Let<sup>9</sup> Letus.  
& Nicolaus Buscoducēsis cum alijs multis in quor; honorē iam Nicola<sup>9</sup>  
olim aliquid parturio. Quis cōparari ausus fuisset preceptori meo Buscodu-  
Ioanni Raet̄ houen; quē mors nuper intercept, dū assiduo cogito censis,  
quidnā magistro meo hūanissimo & theologo sūmo nō adeo in- Ioannes  
dignū dicare possem. heu crudelia fata. O dolor dolor. iā lubet fle Raet̄ ho-  
re, sed CHRISTVS vetat. qa orare p̄ defūctis q̄; flere salubri<sup>9</sup> est. uen,  
G g iij

Ioannis despauterij Niniuitæ Versificatorij.

Iacobus  
papa in-  
sulensis lu-  
di magi-  
ster.

Ego spero p̄ceptorē meū p̄batissime vitę vix̄ inter sup̄os iā letarē  
Sed ad te redeo Iacobe Papa amicissime, quē Insulenses viri sapien-  
tissimi ante aliquot annos magnis precibus & bonis stipendijs ad  
Insulensem iuuentutē moderandā aduocatū nō iniuria plurimi fa-  
ciunt, & tuū iam nomē per Galliā Germaniāq; longe lateq; diffu-  
sum maximē doctrinę tuę copiosissimū prebet argumentū. Quid  
v̄bis opus: ipsa carmina tua quātus sis liquido indicant, q̄ ob hęc  
rem potissimū laudare soleo, q̄ ditissimā & dulcissime fluentē in-  
genij tui venā p̄ se ferunt nec quicq; nisi honestū & sanctum cō-  
tinent, nempe diuorū laudes, & honestatis referatissima epigrāmata  
Placuit tibi nimis aurea Baptiste mātuani sentētia. Tunc heliconā  
bibes, casusq; rigabere lymphis. Si venus in versū nō erit vlla tuo:

BM

Agite ergo amici doctissimi Despauterij vestrum, si iniuste repre-  
hendi senseritis, defendite. Ego carminū genera, quędā etiā a nullis  
grāmaticis (q̄r̄ opa extant) hactenus recte declarata, p̄ viribus  
enucleare tentabo, si prius Seruij grāmaticorū principis Centime-  
trum p̄miserō, nō omīssa illius epistola. Nempe multa minime  
sp̄nēda continet, quę declarari latius sic possunt. Carmina varijs  
a rebus noīa sortiunt, vel ab authoribus & inuētoribus, frequēter  
ve vtentibus, vt Alcaicū ab Alcæo, Sapphicū a Sappho, Archi-  
lochium ab Archilocho, Hipponactiū ab Hipponacte, Pyndari-  
cum a Pyndaro, Anacreontiū ab Anacreonte, Asclepiadem ab  
Asclepiade, Bacchillidiū a Bacchillide, Stesichorium a Stesichoro,  
Homericū ab Homero, Alcmaniū ab Alcmane, Ibicū ab Ibico,  
Aristophaniū ab Aristophane, Phaleucium a Phaleuco &c.

carminū  
nomina

Ab au-  
thorib⁹

A mate-  
ria.

A frequē-  
tiori pe-  
de.

A pedū  
numero

A certo  
pede.

A sylla-  
barū nu-  
mero.

¶ Vel a materia, vt heroicū, quo heroū. i. illustriū viroꝝ res gestę  
cū laude scribunt. Tragicū quo heroum calamitates enarrantur.  
Elegum vel elegiacū quo res flebiles canunt, quales sunt armato-  
rum & mortuorū nēnię. Bucolicū quo res pastoritię exarant. Gę-  
orgicū quo agricolarū curę enodant. Lyricū qđ ad lyrā canit, vt  
sunt ea genera quibus in Odis vtiť Hora. Satyricū quo hoīm vitia  
taxant, sic Comicū &c. de quibus omib⁹ in. x. lib. grāmaticę sue Frā-  
ciscus Niger ex Diomede & alijs scripsit pulcherrie. ¶ Vel a frequē-  
tiori pede vt anapesticū, dactylicū &c. ¶ Vel a pedū nūero,  
vt senariū. Vel a scāstonis mēsuris, vt monometrū habens vni-  
cam mēsurā, dimetrū, trimetrū, tetrametrū, pentametrū, hexame-  
trū. In iābicis, trochaicis & anapesticis duo pedes vnicā mēsurā cō-  
stitunt. In reliquis singuli pedes singlas mēsuras faciūt, ideo mono-  
metrū dimetrū &c. a pedū numero dici volūt. ¶ Vel a certo pe-  
de, vt spondaicū cui⁹ quintus pes spondeus est &c. ¶ Vel a sylla

De carminū generibus. Li. V FO. CLXXIII

barū número, vt hendecasyllabū continēs sine interemptiōe vn'  
decim syllabas, vt phaleuciū & sapphicū. dyodecasyllabū vt Ascle  
piadēū. Pentasyllabū adonicū, heptasyllabū glyconicū. ¶ A nu  
mero vsuū vt monostichon si vnicus est, distichon, tetraſtichon,  
hexastichō, heptastichon, ogdoastichon, vbi octo sunt, decastichō  
&c. stichos versus dicit. ¶ Vel a pfectiōe, vt acatalecticū, vbi nihil  
deest nihil abūdat. ¶ A defectu, vt catalecticū cui vna deest sylla  
ba. Brachycatalecticū cui plures desunt syllabę, ab exundantiā vt hy  
pmetrū cui sup̄ est syllaba, sed q̄ a principio vsus sequentis excipit,  
hypcatalecticū vbi sup̄at syllaba, vel syllabę etiā nusq̄ interemptę  
¶ Vel a carmīs genere, vt monoclon. i. vni mēbre, qđ vnico ge  
nere cōstat, vt æneis Vergiliana, Dicolō bimēbre duobus generi  
bus cōstans, vt Sapphicū cū Adonico. Tricolon trimēbre est triū  
genę carmē, vt ex Asclepiadęo & pherecratio cū glyconico &c.  
¶ Vel a nūero redēdi, vt distrophō vbi post scđm vsus ad pri  
mū gen<sup>o</sup> redim<sup>o</sup> vt elegijs. dis. i. bis strophe. i. cōuersio. ¶ Tristro  
phō vbi post tres vs<sup>o</sup>, Tetraſtrophō vbi post q̄tuor vsus ad pri  
mū genus redimus. ¶ Vel a vitio, vt Acephalū, qđ primū pedē  
illegitimū habet, vt Fluuiō; rex Eridanus, hoc mutilū & truncū  
etiā dicit. Procephalū qđ in primo pede vnū t̄pus plus iusto habe  
re videt. vt Insulæ Ionio in magno quas dira Celeno, sed vocalis  
ante vocalē facit vt primus pes videat esse dactylus. Lariatū seu  
laxū vbi in medio. i. inter principiū & finē pes nothus admittit, vt  
Cōgredior fer sacra pater & cōcipe fœdus, licet cæsurę licētia vide  
ri possit. ¶ Truncatū vel myr; qđ cōtra heroici legē in vi. regiōe  
iambū continet, vt Mortē contēnunt laudato vulnere getę, hęc &  
scazontes & ecades appellat Diomedes, cui<sup>o</sup> libri diligēter lectitā  
di sunt. Hypmetrū iam dictū est. ¶ Grauidū qđ syn̄resin patit vt  
Nec quo Centimanū deiecerat igne Typhœa. Nūc arma eo Ina  
ne cui<sup>o</sup> syllaba in duas p̄ diēresin scindit vt Accipe Pōpei deductū  
carmē ab illo. ¶ Spondaicū dictū est, inter hęc si duę breues p̄ lōga  
ponant, symphonēsis dicit. ¶ Coluſsum seu colobū seu solutū qđ  
prosa orōne p̄cedit. vt Dono ducite. dōq; volentib<sup>o</sup> cū magnis  
dijs. ¶ Asperū qđ horret iuncturis, vt Nilę Spiōq; Thaliaq; Cy  
modoceq;. ¶ Hyporhythmū in q̄ singuli pedes terminant dictio  
nem, vt Carmē doctū fœmina simplex cōdere nescit. ¶ Cacopho  
num qđ vocaliū assiduitate squaler vt Inferniq; lacus ēēq; insula  
Circes. Et Aulai in medio &c. vel cōsonantiū, vt O tite tute rati &c.  
¶ Aequiuocū cuius vltimę syllabę similes sunt, vt Exiret mētes fra  
ternas grata malis lis. ¶ Hemistichiū quod semiplenū est, vt huc

Ioannis despauterij Niniuitæ Versificatoriæ.

curfus fuit. Vitia notāda magisq̄ imitāda esse frequēter admonui.  
Siquid videbitur scitu non indignū post Seruū Centimetrū vt po-  
tero paucissimis declarabo. Valete amici optimi. Bergis apd̄ diuū  
Guinnocū, Nonis Maijs, anno salutis ch̄riane. M. CCCC. XI.

Mauri Seruū Honorati Gram-  
matici Centimetrum.

Larissimo viro Albino Maurus Seruius grāmaticus sa-  
lu. Tibi hunc libellū p̄textator videlicet dec<sup>o</sup> vr̄bis Albi-  
ne deuoui, Nā licet patris auicq̄ (quib<sup>o</sup> maximā reueren-  
tiam litterę debent) q̄tidie vr̄geris exēplo, ibiq̄ pubescas, q̄ velut  
ad musarū sacra venis, non tamē cœlo suo tantū numina p̄ferunt  
sed sępe humiles vicos ac vilia pauperū recta subierūt. Quare la-  
boris mei velim faueas voto, indulgeas audacię, q̄d si secus cesserit  
in cupiditatē deuotiōis interpretabor euentū placendi, licet audacter  
nō tamē indignāter hunc libellū q̄ voluerit centimetrū nomiabit.  
Tot em̄ metroꝝ genera digessi, q̄nta potui breuitate rationē omit-  
tens, Quo quidē q̄dq̄ nascat̄ ex genere, q̄ scansionis diuersitate cę-  
datur, q̄ res plus cōfusionis q̄ vtilitatis habet. Sed lectori hęc gene-  
raliter sunt sciēda, Finalē syllabā in oibus metris indifferēter accipi  
Solutionē esse, cū p̄ vna lōga syllaba duę breues ponunt̄. Loca im-  
paria dici primū tertiuū quintū, & deinde, paria secundū quartū sex-  
tum, et deinde, pentimemeri esse, cū post duos pedes sequit̄ syllaba  
q̄ partē orōnis terminat, Heptimemeri v̄o cū post duos pedes s̄p̄t  
sequit̄ syllaba. Tertius trochaicus cū post duos pedes p̄fectos finita  
parte orōnis trochæus remanet. Quartus trochaicus cū diffinitōe  
radē tenet q̄rtū locū trochæus. Catale, v̄sum dici, cui vna syllaba  
deest. Brachy, cui duę, Hypcata, cui vna syllaba supeſt. Acatale, vbi  
nihil plus minusue est in v̄su q̄ legitimo sine claudis̄. Monometrū  
dimetrū trimetrū tetrametrū versum dici a nūero pedum. In iam-  
bicis trochaicis metris v̄sus per pedes duplices cōputari. In cæteris  
metris p̄ pedes simplices. Metra vel a pedib<sup>o</sup> noīa accipe, vel a re-  
bus q̄ describunt̄ vel ab inuētorib<sup>o</sup>, vel a frequētatorib<sup>o</sup>, vel a nūe-  
ro pedū. Eaę octo esse principalia metra, Iambicū, trochaicū, da-  
ctylicū, anapesticū, choriambicū, antipeſticū, ionicū a maiore, io-  
nicū a minore, de quibus carptim tractabimus eligentes ea que ad  
palmā lyræ perducit voluptas.

Extra iābica locis imparib<sup>o</sup> q̄ncq̄ recipe pedes p̄nt, Iambū  
tribrachū spondeū dactylū anapestū, locis aut̄ parib<sup>o</sup> cā-

De carminū generibus Li V FO. CLXXIII

tum iambum vel tribrachū, & apud comicos frequenter anapaestum, ita tamē vt multarū breuiū iunctura vitetur, sed ex plurimis metris. xiiij. vsui tradēda subiecti. Aristophaniū metrū cōstat monometro hypcatalectico. vt est hoc. Valles pimas. Euripideum cōstat dimetro brachycatalectico. vt est hoc. Deæ decus meum.

Anacreontiū constat dimetro catale. vt est hoc. Dissolue Bacche crines. Archilochiū cōstat dimetro acatale. vt est hoc. Serena lux micat polo. Alcaicū constat dimetro hypcata. vt est hoc. Amāt venena parricide Alcmanicū constat trimetro brachycatalectico. vt est hoc. Spennis decoræ virginis thoros. Hipponactiū cōstat trimetro cata. vt est hoc. Doctis thalia vatibus fauebat. Archilochiū cōstat trimetro acatalectico. vt est hoc. Martē fatigat p̄digus vitē furor. Anacreontiū constat tetrametro hypcatalectico vt est hoc. Amor puellę triste peccat̄ improbius fatigabat. Aristophaniū cōstat tetrametro brachycatalectico. vt est hoc. Marcē lucernę sol ppinq̄t, non tñ vacas. Itē de aristophanio. Aristophaniū cōstat tetrametro acata. vt Ludos amat puella nobis pudicos & leues. Anacreontiū cōstat tetrametro catalectico, vt Portū petēs aurā relaxa vela solue malo. Hipponacticū cōstat trimetro hypcatalectico. vt est hoc. Paup poeta nescit hic antra musarum.

Etra trochaica principaliter cōstant trocheo, Locis tñ in m parib⁹ hos recipiūt pedes, trocheū tribrachū & nōnunq̄ dactylū. In locis v̄o parib⁹ cū his q̄s supra m̄ corauim⁹ spondēū anapaestū dactylū, sed ex plurib⁹ xiiij. vsui tradēda subiecti.

Pancratiū constat monometro hypcata. vt est hoc. Auctor optimus. Ithyhallicū cōstat dimetro brachyca. vt est hoc. Bacche iūge tigris. Euripideū cōstat dimetro catalectico. vt est hoc. Vultur altius volat. Alcmanicū cōstat dimetro acata. vt est hoc. Fistula canit subulc⁹. Bacchilidiū constat dimetro hyp. vt est hoc. Floribus corona textitur Sapphicū constat trimetro brachycatale. vt est hoc. Rex pater Iuppiter & deoz. Archilochiū cōstat trimetro cata. vt est hoc. Nox amoris & getis cōscia Sotadicū cōstat trimetro acatalectico. vt est hoc. Itē poma ferte vitā portet alter. Sapphicū constat trimetro hypcatalectico. vt est hoc. Splendet aurę gēma fulget forma sed placet. Sotadicū cōstat tetrametro brachycatalectico. vt est hoc. Thraceum nefas enarrat catulus hirundo.

Archilochium constat tetrametro catalectico. vt est hoc. Tolle thyrsos æra pulsans iam Lyceus aduenit. Hipponacticum constat tetrametro acatalectico claudio. vt est hoc. Pelle tonsis in terga ponti vela tendere pergamus. Anacreontiū constat tetrame

Ioannis de Spauterij Niniultæ Versificatorię

tro hypercatalectico. vt est hoc. Parce iam camena vati, parce iam tenero furori.

Etra dactylica principaliter cōstant dactylo. Recipiunt tamē spondeū & interdum vltimo loco trochæum, sed ex plurimis xix. vsui tradenda subieci. Adonium constat dimetro catalectico. vt est hoc. Fundite fletus. Hirminachiū vs̄ himenaiçū cōstat dimetro acata. vt est hoc. Tibia p̄sonet. Archilochium cōstat dimetro hyper. vt est hoc. Garrula venit auis. Alcmanicū constat trimetro cata. vt est hoc. Tundite pectora palamis. Simonidiū constat trimetro acatalectico. vt est hoc. Indue pallia serica Alcmaniū constat trimetro hyperca. vt Lurida brachia cur retegis. Archilochium constat tetrame. cata. vt est hoc. Virgo decens comulas religato Alcmanicū constat tetrametro acatalectico. vt est hoc. Virgo decēs comulas religa tibi. Alcmanium cōstat tetrametro hypercatalectico. vt est hoc. Vita quieta nimis caret ingenio. Stesichoriū constat pentametro catalectico. vt est hoc. Martialis. Cede deo tua carmina Phœbo. Simonidiū cōstat pentametro acatalectico. vt est hoc. Partenopœus erat puer Arcadiæ decus. Chirilium constat pentametro hypercatalectico. vt est hoc. Pulchra puella comas ambit sibi palmiūbus.

Heroicum constat hexametro catalectico. vt est hoc. Vulnere bella tubę numero donantur Homeri. Bucolicum constat hexametro catalectico ita vt quartus dactylus partem termines orationis. vt est hoc. Rustica syluestri resonat bene fistula cantu.

Iphicum alij ibicum constat hexametro acatalectico. vt est hoc. Sydera pallida diffugiunt face territa luminis. Alcmanicum cōstat hexametro hypercatalectico. vt Alma venus Paphon ingreditur rosa luceat ex adytis. Stesichorium constat heptametro catalectico. vt est hoc. Eacides iuuenis trahit hectora plangite pergamatroes. Iphicum constat heptametro acatalectico. vt Carmina docta Thalia canet properantius huc ades o puer. Ibicum cōstat hepta. hyper. vt est hoc. Versiculos tibi dactylicos cecinit puer optime quos facias.

Etra anapæstica principaliter constant anapæsto. Recipiunt tamē frequenter spondeum, raro proceleumaticum, apud comicos autē habent dactylum sæpiusq; vltima cū superest syllaba in duas soluitur breues, sed ex pluribus xiiij. vsui tradenda subieci. Itimium cōstat monometro acatalectico. vt est hoc. Calidum iubar est. Choricum constat monometro hyper. vt est hoc. Animus male fortis.

De carminū generibus. Li. V FO. CLXXV

Aristophaniū cōstat dime. brachy. vt est hoc, Venit optima calliope. Pindaricū cōstat dimetro aca. vt Fuge mœnia iam thalamo niade. Alcmaniū cōstat dimetro hypercatalectico vt est hoc. Tremulum mare melliflua nitet arua. Archilochiū cōstat dimetro acata. vt Adytum fuge virgo sagax. Partheniacū constat dimetro cata. vt est hoc, Adytum veneris fuge virgo. Pindaricū constat trimetro brachycatalectico vt est hoc. Mediū rapido mare Tyberis adit fluuio. Alcmanium cōstat trimetro catalectico. vt est hoc. Date pierides mihi carmina dactylicorū. Stesichorium cōstat trimetro acatalectico vt est hoc. Latet in thalamo tibi virgo decens Veneris specie. Simonidicum cōstat trimetro hypercatalectico vt est hoc. Tuba terribili procul ære sonat clypeū cape miles. Alcinaicū cōstat tetrametro brachy. vt est hoc. Sua munera fert; Venus alma rosas iuueni nitido Cynare vide. Aristophanium constat tetrametro cata. vt est hoc. Date vina mihi date ferta, iuuat dare tempora tota lyæo.

Etra choriambica principaliter cōstant choriambo. Verum quo duritis suo pede claudant, accipiunt in fine amphibrachū & bacchium, sed ex multis metris hæc iij. vsui tradenda subiecti. Aristophaniū constat monometro & amphibracho siue bacchio vt est hoc. Purpureus tyrannus. Sapphicū cōstat trimetro & amphibracho siue bacchio vt est hoc. Dulcisonæ pierides versifico fauete. Anacreontium constat dimetro & amphibracho siue bacchio vt est hoc. Vergiliū. Mātua quæ creauit.

Callimachium cōstat tetrametro & amphibracho siue bacchio vt est hoc. Armipotēs Mars genitor Romulidæ da veniā ꝑcamur.

Etra anapestica principaliter cōstant anapesto. Verū sæpe prima parte qua iambū tenent, spondeum libèter accipiunt, sed ex plurimis quatuor vsui tradenda subiecti.

Pæanticum cōstat trimetro brachy. vt est hoc. Fauni semideum nūmen adest. Anacreontiū constat trimetro. vt est hoc. Curas mitigant dona Lyçi. Alcmaniū constat tetrametro acatalectico vt est hoc. Infandum tetigit sydera carmen magice vatis. Alcaicum cōstat tetrametro brachycatalectico. vt est hoc. Meccenas atavis Lydia quos fert genite.

Etra ionica a minore principaliter cōstant ionico suo ac raro alterius pedis patiunt accessum, sed ex plurimis sex vsui tradenda subiecti. Timocratiū constat dimetro catalectico. vt est hoc. Rosa veris specimen. Anacreontiū constat dimetro. vt Sapientes deus audit. Anacreontium constat trime



Ioannis de spauterij Niniuitæ Versificatoriæ.

tro catalectico, vt est hoc. Fuge virgo fuge mun<sup>9</sup> Veneris. Sapphicum cōstat trimetro acata. vt est hoc. Sonat alta trabe fixis tibi nisus. Phalecium cōstat tetrametro catalectico. vt est hoc. Tibi verisfero donū sola quod dant Veneri. Alcmanū cōstat tetrametro acatalectico. vt est hoc. Timor om̄is docet artes. Timor auget bona mentis.

**m** Etra ionica a maiore principaliter cōstant ionico suo. Verum & diambū & ditrochēū non recusant. solutionē patienter admittūt. sed ex plurimis tria vsui tradēda subieci.

Hipponacticū cōstat dimetro brachy. vt est hoc. Palmā cape victor. Phraxilum cōstat trimetro brachycatalectico. vt est hoc. Fortis iuuenis sume coronā. Sotadicū cōstat tetrametro brachycatalectico. vt est hoc. Victor cane. tēpus fugit intēde labori.

**r** Eliqua deinceps metra nō ea lege qua supiorū repimus. Illa em̄ velut confusa digessi. hæc velut dispsa collegi. sed ex plurimis xxv. vsui tradenda subieci.

Ityphallicum qđ tetrametrū est. cōstat trib<sup>9</sup> dactyl<sup>9</sup> & pyrrhichio. vt est hoc. Qui serere ingenuū volet agrum. Pherecratiū cōstat spōdeo dactylo & trocheo. vt est hoc. Reges purpura mōstrat. Gliconiū cōstat spōdeo choriābo pyrrhichio. vt est hoc. Odi partheniū nem<sup>9</sup>

Asclepiadeū cōstat spōdeo & duob<sup>9</sup> choriābis & pyrrhichio. vt est hoc. O & p̄sidiū & dulce dec<sup>9</sup> meū. Alcaicū cōstat spōdeo tribus choriābis & pyrrhichio. vt est hoc. Profusa æacides p̄cubuit sub Paridis manū. Elegiacū cōstat pentimemeri prima heroica. secūda dactylīca. vt est hoc. Moeret diffusis flens elegia comis. Eulogiciū cōstat primo pede disyllabo quicūq; sit & quatuor dactylis. vt est hoc. Sappho cōposuit male casta poemata.

Murum cōstat ita vt heroicū. sed pyrrhichio claudit. vt est hoc. Mortē contēnunt laudato vulnere getæ. Priapiū cōstat gliconico & pherecratio. vt est hoc. Hellepontiacū tuus nomen p̄tegit hortos.

Phaleciū cōstat spondeo dactylo & tribus trocheis. vt est hoc. Isthmos diuitibus superbit vndis. Sapphicū cōstat trochæo spōdeo dactylo & trocheis duobus. vt est hoc. Faune nympharū metus & voluptas.

Saturniū cōstat dimetro iambico acata. anacre. & ityphallico dimetro brachy. trochaico. vt est hoc. Iſis pererrat orbem cornib<sup>9</sup> profulis. Archilochium cōstat partheniaco anapestico dimetro acata. & ithyphallico. vt est hoc. Remeat vir ab arcē tyrāni vultib<sup>9</sup> cruentis.

Aenitologiū cōstat dactylo & iambico & p̄timemeri. vt est hoc. Carmina bella magis veli sonare. Alcaicū cōstat p̄timemeri dactylīca & duob<sup>9</sup> trocheis. vt Lu

## De carminū generibus LI V FO:CLXXVI

na rubēs zephyros cominat. Alcaicū cōstat pētimemeri iambica & duob<sup>9</sup> dactyl. vt est hoc, Carmē relaxat tedia pectoris. Archilochiū cōstat tetrametro bucolico acatale. ithyphallico trib<sup>9</sup> trochæis. vt est, Linea pastor tibi cōcidit in profunda ponti. Galliam bicum constat dimetro iambico acatale & anapesto vel spondeo cum duob<sup>9</sup> iambis. vt est hoc, Tenera recrispat aura tremulo sinu freti. Archilochiū constat pentimemeri dactylica & dimetro iambico. vt est hoc, Sydera cūcta micant decore lucis aureo. Archilochium cōstat dimetro iambico & pentimemeri dactylica. vt est hoc, In lyæo dediti tympana iam quatiunt. Heroicū quoties sonus vltimæ syllabæ similis est præcedentis. vt est hoc, Exercet mētēs fraternas grata malis. Cū vero extremæ syllabæ metri sunt eedem æquiuocum est. Reciprocus heroicus in sotadico. quoties ad finem scanus sotadicum facit. vt est hoc, Ire cupis si rus mala vites somnia quæso. Quæso somnia vites si mala rus cupis ire.

Reciprocus iambicus in elegiaco est quoties a fine scanus elegiam facit. vt est hoc, Micant nitore tecta sublimi aurea. Aurea sublimi tecta nitore micant. Euripallicus versus est cum verba prot sequuntur syllabis crescunt. vt est hoc, Rem tibi cōcessi doctissimi me dulcis honorem.

Seruijani centimetri Finis.

### Artis versificatoriae Ioannis despautes rij Niniuitæ. Liber Quintus.

**M**ulto plura sunt carminum genera quæ in Cētimetro suo digessit Seruius, quod eum minime latuit. Nam testatur se dicturū ea tantum quæ in vsu sunt. Si quidem rarissime apud poetas leges Proceleumatica, Pæonica, Molossica, Cretica, Antibacchica, Bacchica, Scoliaca, Expirita, quæ tamen si nosse libebit, legito libri nōnum. Francisci nigri apud quæ hæc pulchre elucidantur. Ego nūc eadem nō prosequar quibus vsi sunt Catullus, Horatius, Martialis, Capella, Boetius & Ausonius, pluribus vti non phibeo, dum in his prius se satis exercuerit adulescens.

## Ioannis despauterij Niniuitæ Versificatorij

### Monocola.

- e** T si omne ferme carminis genus monocolon, i. simplex & vni mēbre sine alio genere esse posset, nō facile tamen monocolis vtendum censeo, nisi apud authores idoneos inueniant. Ea vero hic subieci hoc ordine. ¶ Heroicum hexametrum quo heroum res gestę cum laude describunt, vt a Vergilio Aeneę, a flacco Argonautar; &c. ab Homero Achillis & Vlyssis, vnde homericū dicit, Carmine ex iisdem pedibus scribunt Sartyre, & alia pluria, sed nō cū tāto apparatu & pōpa vt heroum gesta verum de heroico in lib. i. disputatū est. ¶ Secundo pentametrum elegiacū monocolon lectum est. Capella lib. ix. sine alterius generis admixtione ponit vigintiocto pentametros vsus, & Verg. Sic vos nō vobis &c. de scansionē satis diximus lib. i. quia fit ex primis duobus vel dactylis vel spondeis, vel alternis tertio spōdeo tantū, de quo Fabius lib. ix. de cōpositione sic ait. Est em̄ in ipsa diuisione verborū latens tēpus vt in pentametri medio spōdeo, qui nisi alterius verbi sine, alterius initio constet, versum nō efficit.
- Heroicū.** Adonicum monocolon, est apud Boetium lib. i. Nubibus atris, Condita nullū Fundere possunt Sydera lumē &c. Constat dactylo & spondeo. Vel ex Seruij centimetro, dactylo & trocheo, quia est dactylicū dimetrum catalecticum, sed quia vltima syllaba cuiuscūq; vsus est cōis, ideo parū refert an vltimū pedē spondeum esse dicamus an trocheum.
- adonicū.** Asclepiadēum monocolon iuueniē. Hora. Mecōenas atavis edite regibus. Idem. Exegi monumentū preperēnius. Iterū. Donarē pateras grataq; cōmodis. Constat spondeo duobus choriambis & pyrrhicio vel spōdeo & dactylo cum Finali syllaba, & dactylis duobus vt dixi in lib. i. Capella semel preter oīm consuetudinē, primo loco dactylū adhibuit in. ij. lib. dicens. Atq; reum tabido absoluere pectore. nolito imitari.
- Asclepiadēum.** Sapphicū hendecasyllabum, constans trocheo, spōdeo dactylo, & duob; trocheis monocolon est apud Boetium li. ij. Nouimus quantas dederit ruinas, & alibi. Bella bis quinis opatus annis, vbi tamē in fine totius carminis vnicū adiecit Adoniū. Sydera donat sic Seneca frequenter in choris, vbi solet post multos versus sapphicos mutare genus in anapesticos vel iambicos. Idē semel in Hecuba dedit scō loco dactylum dicens. Anferax varij lapidis caristos. forte mēdum est non aulim imitari.
- Sapphicū.** Glyconiū vel glyconicum cōstat primo pede spon-
- Glyconiū.**

De carminū generi. Li. V FO. CLXXVII

deo. aliquando etiā trocheo vel iambo, & duob<sup>9</sup> dactylis vel choriabo & pyrrhicio. spōdeus in prima regione apud Horatiū semp est, nisi semel forte Ode. xv. lib. i. Ignis iliacas domos, de iambo in prima regiōe puellę & pueri integri apud Catullū, quē imitat<sup>9</sup> Marull<sup>9</sup> rullus Tarchaniora poeta elegātissim<sup>9</sup>, huic generi in priā regione nō obhorruit passim dare tam iābum & trocheū q̄ spondeū, vt de laudib<sup>9</sup> Senę. Adde publica ciuiū. Adde tot populorū opes & c. & ad Alexandrū Scalam. Nempe nulla quib<sup>9</sup> fora, forsan & patrū origie, & ad Ioannē Lascas. Fatemur bone Lascas, Iugo aut mul riparā suam, & ad Saturnū. Simul læta licētia, Larga nectaris attici. Pigebat dare strēnuo. Pater p̄togo nus dedit, Et tenax animi sui. Et ad Iouē, Benigne optime Iuppiter, Minas & rabiem ferā, sic alibi sępirus. Repitur hoc genus monocolon apud Boetiū in carminibus quoq; in iāta sunt. Quū phœbi radijs graue, Felix q̄ potuit boni. Quondā porticus attulit. Quod mundus stabili fide, in quibus primus pes semp spondeus est nisi in. iij. car. li. v. vbi nisi sit menda bis iambo est, vt Nihil motibus explicat. Notis subdita corporum. Et semel trocheus, vt, Alterumq; legens iter. At in car. iij. lib. iij. Vela Nericij ducis, prim<sup>9</sup> pes semp est trocheus præter vltimū vsiculum. Mentis vulnere sæuiunt, nisi quis legendū putet, mentis hūlcere sæuiūt. In hoc carmine legendū est hic, lupis sup additus nō vt vulgō habet nuper. hunc versiculū sequit. Flere dum parat hūlulat, vbi tribrachus vel anapæstus est p̄ dactylo, quod nollē imitari, q̄a forsā mendū est, aut metri gratia hullulat p̄ geminū ll dixit.

**Archilochium dactylicum** constans dactylico buco Archilochium. lico tetrametro. i. tribus dactylis vel spōdeis vel alternis, & quarto Dactylicum. pede tantū dactylo partē orationis finiēte & tribus trocheis, est monocolon apud Boet. lib. v. car. Quā varijs terras anialia p̄meant cum. figuris. Scāde. Quā varijs terras anialia p̄me. ant. si. guris. Tolle q̄rtā a fine syllabā, habebis hexametrum sic. Quā varijs terras anialia p̄me figuris. nō tamē hoc semp fieret, quia q̄rta syllaba ablata quinta desinit interdū corripī, vt apud Hora. Ode. iij. lib. i. in hoc versiculo. Soluiū acris hyems grata vice veris & fauoni. Notabis aut plurima fuisse mendosa ante Badij diligentia, vt apud Boetiū vbi legebat precessisse legēdum est hęc pressisse solo vestigia gressibusq; gaudēt. vbi etiam q̄ cōiunctio inepte fuerat ablata. Alij hoc genus vocant Phaleucium.

**Alcaicum dactylicum** constans p̄temimeri iambicas Alcaicum dactylicum & duobus dactylis. i. habens primū iambum vel spondeū, sed sæpius spondeū secundū vero solū iambū. hinc manet syllaba partē Hh

## Ioannis despauterij Niniuitæ Versificatorij

orationis finiens est, sequuntur dactyli duo, monoclon est apud Claudianū in epithalamio Honorij & Marię, vt Princeps chorus sydere pulchrior. de Iambo qui rarus in prima regiōe. Horatij Fauete linguis carmina nō prius syllaba superās semp lōga est nisi rarissime, & tum ratione cæsura pducit, quod cauebis vt maxime poteris, Horatius. Angustam amice pauperiē pati. hoc alcaicū vocant dactylicum trimetrum acatalecticum.

Alcaicū  
choriam  
bicum.

Alcaicum choriambicū, constans spōdeo, tribus choriambis & pyrrhicio, ideoq; pentametrum. monoclon est apud Catullum. vt Alphene immēor atq; vnanimis falsesodalibus. & apud Horatij. ter vt. Tu ne quęsieris scire nefas quē mihi quē tibi. Nullam Vare sacra vite pri<sup>9</sup> seueris arborem. O crudelis adhuc & veneris muneribus potens. dicit ab alijs Phaleucium hexadecasyllabum.

Iambicū  
dimetrū.

Iambicum dimetrum archilochium acatalecticū monoclon est apud Ausoniu ad theonē. vt. Aut assit interpret tuus Aeny<sup>9</sup> gmatū qui cognitor fuit meorū quū tibi Cadmi nigellas filias. Melonis albā paginā Notasq; suruæ sepia Gnidiōsq; nodos pdidit. recipit hoc genus (vt in cetero visum est) locis imparib<sup>9</sup> iambum, tribrachū, spondeū, dactylū, anapestū. locis autē parib<sup>9</sup> iambum & tribrachū apud lyricos & hymnographos raro alios pedes q; dissyllabos habet. & in hymnis sensus semp in quattuor vsicū pficit. Sedulius, A solis ort<sup>9</sup> cardine Adusq; terrę limitē Christum canamus principē. Natum Maria virgine. Miror qua autoritate Politianus hymnū ita fecerit, vt quouis loco quēuis dissyllabū pedem locaret. pterq; in fine vbi semp iamb<sup>9</sup> initium hymni est. O virgo prudētissima Quā cœlo missus Gabriel est &c. de pyrrhicio in secūdo. Amore deū rapuit, nō ausim id imitari nec illud. Tu stellis comā ingeris. Nec illud. Tu stella maris diceris &c.

Phaleu-  
cium.

Phaleucium constat spondeo dactylico & tribus trocheis monoclon est frequenter apud Catullū, Martialēq; & apud Boetium semel in lib. i. dicentē, Quisq; cōposito seren<sup>9</sup> auro, sed in hoc carmine multa scriptorū vitio sunt corrupta, vt recte anaduertit doctissim<sup>9</sup> Badius, veluti hic Fatū sub pedibus egit supbū proiecit vel aliosisti. Et vsūm fundit<sup>9</sup> agitātis estū, p actitātis vel exigētis. Et Quid tm̄ miseros seuos tyrānos, p feros. Catullus in hoc vsū non seruat ordinē, nā in priā regiōe ponit etiā iambū, qd alij imitari noluerūt, vt notauit Plynius, nec abhorruit in priā regiōe trocheū vt alibi vidim<sup>9</sup>, sed & tribrachū semel apud eundē legi in priō loco, vt Cameriu mihi pessime puellę, de iambo, Meas esse aliqd putare nu

De carminū generi. Li. V FO. CLXXVIII

gas. Et acreis solet incitare morsus &c. de trocheo in i. car. Quare  
 habe tibi quicquid est libelli, Qualecūq; quidē ora p viroꝝ. Qꝛtū ra  
 rissime in hac re sequētes imitati sunt Catullū, vt Boet. lib. iij. semel.  
 Quis illos igit putet beatos. & plures vt opus nꝛm plegenti liqbit  
 tamē tanti Catullianū poema facio, vt non putē reprehendendū  
 qui hūc sequit. Accedit iudiciū Michaelis Tarchaniote Marulli Cō  
 stantinopolitani poetæ festiuissimi, quē Petrus Crinitus nō vulga  
 ris doctrinæ vir, immo Gellius nostri tēporis alter absolutū in suo  
 genere esse tradit, nam vt Beatus Rhenanꝰ testat, vsq; adeo fuit an  
 tiquitatis æmulus, vt priscis illis sæculis principes latinæ linguæ vi  
 ros nō modo nō adæquarit, sed longo post se interuallo reliqrit.  
 is inq; Marullus nihil veritꝰ est Catullū in om̄ibus imitari, id qd  
 ex singulis illiꝰ epigrā matis cognoscere licet, ideo phaleucijs in pri  
 ma regione plus centies dat tam trocheos q̄ iampos. ver; ne plixi  
 tate displiceā satis fuerit p oibꝰ vnū illius epigrā ma ad Negrā.  
 Salue nequitie meę Negrā Mi passercule, mi albe turturille.  
 Meum mel, mea suauitas, meū cor. Meū suauiolū. mei lepores.  
 Te ne viuere ego queā relicta? Te ne ego sine regna: te sine aurꝰ  
 Aut messes arabū veli beatas? O prius perca ipse, regna, & aurꝰ.  
 Catullū ego cum Marullo nō verebor imitari, parce tamē. Alibi.  
 Et nisi manifesta pnegamus, pducit secundā in nisi, nō male, quia  
 diximus variari licet raro pduci. vt ego qd iam patuit apud Ma  
 rullū pduci, Idē ait de suo amore. Ipse ego iā q̄ sim, nescio aut vbi  
 sim. hic o breuis nō interimit qd rarissime imitandū eē docuimꝰ.

Marullꝰ  
 Petrꝰ Cri  
 ni. us.  
 Beatus  
 Rhenanꝰ

Anacreontium dimetrum catalecticum, cōstans ana  
 pæsto, duobus iambris & syllaba. monoclon est apud Boet. li. iij. Anacreo  
 tium.  
 Habet hoc voluptas omnis, vbi tertio loco spondeū dedit, qd ali  
 bi vix inuenies, sed semp iambrū, vt Stimulis agit furentes &c.  
 Iambicum trimetrum archilochium acatalecticum vt  
 dimetrum & tetrametrū locis imparibus vt ex Seruio patet recipit  
 iambrū, tribrachū, spondeū, dactylū vel anapæstū, locis autē paribꝰ  
 tantū iambrum vel tribrachū, & apud Comicos frequēter anapæ  
 stum, ita tamē vt multarū breuium iunctura vitet, de Comicis plu  
 ra dicerem, nisi scirē carmina comica perpulchre tradita esse a Pri  
 sciano, cuius opusculū Plautinis comœdijs vir vndecūq; doctissi  
 mus Ioannes Baptista Pius prepositū curauit. si te comedix cōpo  
 sitio delectet cū Plauto & Terentio, diligēter plegitō opusculū Pri  
 sciani de metris comicis, & ea quę doctissimꝰ Badius ante Terentij  
 comœdias collegit prenotamenta. In lyricis & hymnis raro alios  
 pedes q̄ iambrum & spondæum reperies aliquādo etiam alios &c.

Anacreo  
 tium.  
 Iambicū  
 trimetrū.

## Ioannis despauterij Niniuitæ Versificatorij.

Horatius iambico trimetro archilochio monocolo semel vsus est. Iamiam efficaci do manus scientiæ.

**Scazō vī iambicū hipponactium.** Scazon siue Iambicum trimetrum hipponactium hoc solum differt ab archilochio, q̄ hoc in sexta regione sumit iambū dūtaxat, illud vero semp spondeū. ideoq; scazon dicit̄ vel choliābus. i. carmen claudū, in hoc tamē genere obseruandū est, ne quintus pes alius sit q̄ iambus, docet hoc Terētianus, vt apud Aldū est videre. Frequētissime monocolo est. vt in p̄fatione Persiana, Nec fonte labra pluī caballino. Martialis. Apollinarē conueni meū, scazon. Boetius. Hæc quū sup̄ba verterit vices dextra, nō reformidat scazon locis imparibus anapæstū, dactylum, spondeū, tribrachū, nec locis paribus tribrachū. Catullus & Martialis sæpe hoc genere vtuntur. Horatius autem nunq̄. & Comici raro.

**Iambicū septenarium.** Iambicū septenarium addens iambico tribracho acatalectico amphibrachum, monocolon est apud Catullum. Cingede thalle mollior cuniculi capillo.

**Sapphicū choriambicū.** Sapphicum choriambicū constat choriambico trimetro & amphibracho siue bacchio, vt dulcisonæ pierides versificofaucte. Inuenies talē monocolon in ij. lib. Martiani Capellæ. Choriambicū aliud constat tribus choriābis & duobus trochæis, vt Celsus equo phœnicea veste nitens ibat arcas. Choriambicū huic affine cōstat duobus choriābis & tribus trochæis & syllaba, & est monocolon apud Capellā. Lector honoris meritis astra virgo cōcipis. Archilochiū Asclepiadæum cōstat spondeo & tribus choriābis vt Annū cardo rotat dum ferimur sollicitū.

**Anapæsticum archilochium dimetrum acatalecticum.** Anapæsticum archilochium dimetrum acatalecticum constat quatuor pedibus, qui optime sunt anapæsti, possunt tamē etiam esse dactyli vel spondei in quocūq; loco, ita etiā vt aliquādo nulli sint anapæsti, & nihilominus versus anapæsticus dicit̄, nunq̄ tamē inuenies oēs dactylos, aut oēs spondeos. neq; bonum fuerit multos versus sine anapæsto cōtinuare. Vt̄ hoc monocolo valde sæpe in tragœdijs Seneca, sed fere vbi chorus loquit̄, cui etiā dat Sapphica vel Asclepiadæa, reliquis iambica dat trimetra acatalectica archilochia, raro trissyllabos pedes admittentia. de anapæstico apud Senecā in Hercule Furēte sit hoc exemplū. Turbine magno, spes sollicitæ. hic statim sequit̄. Et cōgesto pauper in auro vbi null⁹ est anapæstus. qđ in hoc genere apud Senecā & frequentissimū qui interim annectit anapæsticū monometrū ex spondeo & anapæsto vel dactylo, vt Tutocq; tegat. Ex dictis sequit̄ Boetiū recte vsū hoc

De carminū generibus. Li. V FO. CLXXIX

genere in carminibus quorū initia sunt. O stelliferi conditor orbis;  
Quantas rerū flectat habenas. Si vis celsi iura tonantis. Quenam  
discors fœdera rerum. Boetius primo carmini vnicū adonicū ad-  
miscuit. Crimē iniqui. vt in fine. iij. car. lib. v. Addere partes. Memi-  
nisse vbiq; decet vltimā versus esse cōmunem. ideo quart<sup>us</sup> pes da-  
ctylus est nō amphimacrus hic. Homines quatinus fortunæ salo;  
Nec vsq; in hoc genere apud Boetiū trochæus admittit. Nam illud  
Totis fratris obuia flāmis, mēdosum est. p. Totis fratris & obuia flā-  
mis, nam coniunctionē illam & sensus & versus exigit.

Anapæsticum partheniacū dimetrum catalecticum, Anapæ-  
constat tribus anapæstis & syllaba, & est monocolon apud Capel-  
lam lib. ij. Caput artib<sup>us</sup> incluta virgo, Boetius seruato semp in ter-  
tia regiōe anapæsto locat in primo & secundo loco anapæstos vel  
spōdeos, vel hos vt volumus mixtos, vt. v. car. lib. ij. Fœlix nimis  
prior ætas. & v. car. lib. iij. Qui se volet esse potentē. Notabis autē  
in anapæsticis catalecticū dici versum vbi vna vel duæ syllabæ de-  
sunt. Brachycatalecticū vbi pes integer abest. Exemplū primi, hic  
est dimeter acatalecticus. Fuge mœnia iam thelamonidæ, abest vni-  
ca syllaba. similiter hic. Adytū Veneris fuge virgo, absunt duæ syl-  
labæ a dimetri pfectiōe. Brachycatalectici exemplū est, Venit opti-  
ma calliope. hic integer anapæstus abest a dimetri pfectiōe, id spe-  
ciale est in anapæsticis, ideo bene notādum est. Ferretus dicit anapæ-  
sticum optimū qui singulos pedes habet, partē orōnis finiētes, qd  
in reliquis esset vitiosum, sed id authores raro obseruauit.

Dactylicū archilochiū tetrametrum catalecticū, con- Dactyli-  
stat quattuor dactylis syllaba minus. vt Virgo decens comulas re-  
ligato. sed tertio semp dactylo, primus & secundus possunt etiā esse  
spondei. monocolon est hoc gen<sup>us</sup> semel tantū apud Boetium vt  
car. ij. lib. v. Puro clarū lumine Phœbū Mellifui canit oris Home-  
rus &c. hoc genus inter anapæsticos vsus habet anapæsticū, vt in  
anapæstico archilochiō dictū est. Ideo Perottus nō recte dixit Boe-  
tiū sæpius hoc genere vsus, veluti car. vi. li. iij. Si vis celsa iura to-  
nantis. & car. iij. li. v. Quenā discors fœdera rex, nam anapæsticos  
esse vsus ex sequētibus liquet. Veterē seruāt sydera pacem. Non sol-  
rutilo cōcitus igne &c. Causa resoluit quis tanta deus Veris statuit  
Ionicū a minori phaleuciū tetrametrū (bella duob<sup>us</sup> &c. Ionicū a  
acatalecticū, constans quattuor ionicis a minore, monocolo est apud  
Capellā li. iij. Venerādos mihi satis reuerēdosq; secuta. Referā ius-  
sa pedem atq; illicet exorsa silebunt.

Hh ij



Ioannis despauterij Niniuitæ Versificatoriæ

**Ithyphallicum dactylicum tetrametrū acatalecticū** constat tribus dactylis & pyrrhicio. monoclon est apud Boetiū li. iij. Qui serere ingenuū volet agrum. Liberet arua prius fructibus. vbi indocte legit fructibus. in prio vsu re p synalæphā absumit. ideo male dixerunt quidam primū versum esse hypercatalecticum.

**Alcmanium dactylicū tetrametrū hypercatalecticum** constat pentemimeri dactylica. i. duobus dactylis vel spondeis aut alternis & syllaba inde sequit necessario dactylus & spondeus. monoclon est apud Boet. lib. i. Heu q̄ p̄cipiti merfa p̄fundo. Et apud hymnographū. O q̄ glorifica luce choruscans.

**Angelicum Stesichoriū heptametru**, a nunciū celeritate sic dictū, constat duobus trocheis, duobus iambis, trocheo dactylo trocheo. recipit tñ primo loco etiam spondeū. Tale est monoclon apud Catullū. O colonia q̄ capis ponte ledere longo. memineris semp vltimā versus esse cōmunem. de spondeo in prima regione ibidē. Insulsissimus est homo, nec sapit pueri instar. hic homo secundam pducit quia pyrrhicius hic non recipitur.

**Galliambicū metrum** ex duobus galliambis quorū prius habet pyrrhiciū, & duos trocheos cū spondeo. vt est hoc. Stimulatus vt furenti, alterq̄ constat pyrrhicio trocheo & duobus pyrrhicijs. vt est hoc. Rabie vagus animus. Interdū tamē primo loco spondeum inuenies, & in sc̄do iambū atq̄ tribrachū. Tali monoclo vsus est Catullus de Berecynthia & Aty. vt Sup. alta vectus Aty celeritate maria. in vsu autē. Deuoluit iste acuto sibi pōdera silice. vtū primū u cōsonans vbi deuoluit in vocalē, & in bonis libris iste legit non lactes, licet Antonius parthenius ita offenderit, aliqñ etiā in primo loco trocheū inuenies vt. Tympanū tubam cybelle tua māter initia, vbi initia manifesto primā corripit. legito diligenter ipsum Catullum & plura reperies.

**Trochaicū archilochiū tetrametrū catalecticū** constat octo pedibus min⁹ vna syllaba, habet locis imparibus trocheū reliquis etiam spondeū Tali monoclo vsus est hymnographus elegatissimus in laudē salutiferę crucis. Pange lingua gloriosi præliū certamis. In vsu sic autē Agnus in cruce leuat immolād⁹ stipite. mē dum est ab ignaris poeticę cōmissum, multis flagris piandū, quia ratio carnis & sensus exigit vt legat in ḡto. Agnus in cruce leuat immolandus stipite. i. agnus immolādus leuat in stipite crucis, notauit id ante me Antonius Nebrissensis, nolo furtiuis plumis nobilitari. Hymnus de venerabili sacram̄to, de diuo Nicolao. de Catharina virgine, de tēpli dedicatione & pluribus alijs diuis, ad hui⁹

De carminū generibus Li V FO. CLXXX

carminū imaginē facti mīme carmina sunt poeta mediocri digna  
Sunt em̄ a poetice indoctis facti, licet alioqui & doctissimis & fan-  
tissimis, qualē diuū Thomā aquinatē fuisse nemo inficiat. Teren-  
tianus grāmaticus teste Prisciano in declinatiōibus li. vi. Sescuplos  
vel vnā vincet alterius singulū. hic alterius pēultimā pducit, quia  
sexus pes hic iābus esse negt teste Prisciano, sed debet esse spōdeus  
vel trochæus vtpater apud Martianū Capellā lib. ij. Scande celi tē-  
pla virgo digna tāto fœdere, Te socer subire celsa poscit astra Iup-  
piter. vti hoc genere nō ponens nisi hos duos & siculos Capella  
intercalariter, post varia semp carminū genera valde delectabiliter  
vt apud eum videre licet.

Iambicum anacreontīū dimetrum catalectīcū, cōstat  
primo pede iambo vel spōdeo, dactylo tribracho vel anapæsto,  
secūdo iambo vel tribracho, tertio vt primo & vnica syllaba, sed  
trissyllabi pedes huic generi perraro admiscendi sunt. vt Dissolue  
Bacche crines. vti hoc monocolo Capella lib. ij. legito Capellā, &  
diligentiā nr̄am laudabis. hymnus baccho dictus a Marullo. Age  
dum canite patrē thespides mihi Bromiū, est carmen anapæsticū  
acatalectīcū recipiens secundo & tertio loco etiā iambū & reliqs pe-  
des quos anapæsticis tribuit Seruius in centimetro cum tribracho  
At finem facio quia monocola quibus vsi sunt linguæ latinæ prin-  
cipes iam satis enucleaui. **Dicola distropha,**

Iambicū  
anacreo-  
tium,

Icola sunt ex duobus generib⁹ mixta carminā distropha,  
d. vbi post duos & sus fit ad primū genus reuersio. possunt  
sine dubio excogitari vel esse repiri plures carminū mix-  
tiones, q̄ hic collegim⁹, sed nos eas dūtaxat diligēter cōquisuim⁹  
q̄s placuisse vidimus Catullo, Horatio, Martiali, Boetio, cæterisq̄  
linguæ latinæ delicjs. Carminū itaq̄ monocolorū distrophorum  
subiecimus hic mixtiones xxvij.

Heroicū p̄ponit pētametro elegiaco, Marull⁹. Nec te  
terruerit pegrini nomē inane. Crede mihi nlla est terra aliēa viro.  
Heroicū alcmanio vel ( vt alij volunt ) archilochio da-  
ctylicō tetrāetro catalectico p̄ponit. Hora. Laudabūt alij darā rho-  
don aut Mitylenen, Aut Ephesum bimarifue Corinthi. Cōstat se-  
cūdus versus tribus dactylis & trocheo, nam si haberet adhuc syl-  
labam esset tetrameter acatalecticus, nec moueat te vltima in co-  
rinthi, quia vltima versus est cōmunis, licet aut quēuis ex trib⁹ pri-  
mis pedib⁹ esse spondeū dum nō spondei oēs. vt videbis ex Odis  
Horatij, quæ sunt initia. Laudabūt alij &c, Te maris & terræ &c.

colophon in alio libro

Ioannis despauterij Niniuitæ Versificatoris.

Quid tibi vis mulier &c. vt tamē bene dixit Ferretus tres primi pedes rarissime sunt alij q̄ dactyli. verū nō mentiti sum⁹ vt liquet ex his versibus. Insignes aut thessala tempe. Tristiā vitæq; labores &c. Atq; quod rarius est. Mēforem cohibent archita. Cæterum quod rarum est raro decet imitari.

Dactyli  
cū dime-  
trum hy  
percat.

Heroicū preponit archilochio dactylico dimetro hypcatalectico, cōstante duobus dactylis & syllaba. Horat. Diffugere niues redeunt iam gramina cāpis. Arboribusq; comę.

Heroicū preponit iambico archilochio dimetro acatalectico cum dactylica pentemimeri. Horatius. Horrida tēpestas cœlum cōtraxit & imbres. Niuesq; deducunt louē nunc mare nūc syluę. iambicum dimetrū est. Niuesq; deducunt louē. vbi primus & tertius pedes possunt esse iambi vel spondei, secundus & quartus tantū iambi. Pentemimeris dactylica est duo dactyli & syllaba. veluti. Nunc mare nūc syluę. vbi syluę teste etiā Prisciano ꝑ sus grā trissyllabū fit. Cæterę miror grāmaticos Seruū, Diomedē & q̄tq; hæcenus fuerint, hoc genus inter dicola locasse. Nam videt̄ mihi optime posse poni inter tricola tristropha sic.

Horrida tēpestas cœlum cōtraxit & imbres. Niuesq; deducunt louem. Nunc mare nunc syluę. Ratio qua moueor est, q̄a optime queunt separi iambicū dimetrū archilochiū acatalecticū & pentemimeris dactylica siue dactylicū archilochiū dimetrum hypcatalecticum, & qd̄ magis est quasi iambicū hic ꝑ se sit integer & solus ꝑ sus vltimā breuē habet, qd̄ in alijs nō notauī, vbi quid nō ꝑ se ꝑ sus, sed ꝑ sus pars est, id patet in his ꝑ sibus apud Horatiū, Leuare diris pectora sollicitudinib⁹. Findunt scamādri flumina, lubric⁹ & Simois. Præterea opinionē meā videt̄ iuuare doctissim⁹ poetā Desyderius Herasmus Roterodam⁹, quia carmē qd̄ Seruū dixit esse compositū ex pentemimeri dactylica & iambico dimetro. vt est hoc. Sydera cuncta micant decoreo lucis aureo. ipse Herasm⁹ diuidit vt sit dicolon distrophon. vt in epitaphio Ioannis Okegi musici summi, cuius inītiū est. Ergo ne cōticit Voxilla qndā nobilis Aurea vox Okegi. Sic musicæ extinctū decus. Dic aerge die fidibus. Tristis apollo nœnias &c. ¶ Desinit aut̄ totū carmen Herasmi in primū genus sic. Numia cur violas. Certe carmē Horatiū nihil ab hoc differt nisi ordine, q̄a hic ꝑtemimeris dactylica ꝑponit. apud Horatiū postponit. ideo videt̄ idē de vtroq; dicendū. Si qd̄ obest id solū est qd̄ epodi natura hæc videt̄, vt sit ex duobus tantū generibus, ita vt secundum sit breuius priore, tamē vltima oda est monocolos.

Herasm⁹  
Roteroda  
mus.

De carminū generi. Li. V FO. CLXXXI

Heroicū non inuenuste Herasmus Roterodam<sup>o</sup> p̄posuit iambico dimetro catalectico, qđ Anacreontiū est, vt in monocolis dixi. Carmen ad Guilielmū Copum. Vnica nobiliū medicorum gloria cope. Seu quis requirat artem.

Heroicū iambico dimetro acatalectico archilochio p̄ponit. Horatius. Mollis inertia quū tantā diffuderit imis. Oblivionē sensibus. Idem. Nox erat & cælo fulgebat luna sereno. Inter minora sydera. Iambicum dimetrū. vide in monocolis.

Heroicum iambico trimetro acatalectico archilochio (cui<sup>o</sup> cōpositio in monocolo patet) p̄ponit. Hora. Altera iā bellis terit̄ ciuilib<sup>o</sup> gr̄as. Suis & ipsa roma virib<sup>o</sup> ruit. Si velis Horatium imitari iambicū hoc ex solis iābis cōficiet. nec tamē inepte fecerit q̄ alios pedes dederit, secundū doctrinā a nobis in monocolis datā. Nam Herasmiū imitari nō indecorū cēseo, p̄sertim vbi cōtra veterū institutōes nihil peccat. is de Britānia hoc genere pulcher rimum carmen scripsit cui<sup>o</sup> initium est. Si iactare licet magno<sup>o</sup> mūnera diuum, Sibiq; veris fas placere dotibus.

Heroicū dactylico alcmānio tetrametro acatalectico p̄ponit. Boetius. Tunc me discussa liq̄runt nocte tenebræ. Luminibusq; prior redijt vigor.

Dactylicum alcmāniū tetrametrum acatalecticū, constat quattuor dactylis, possunt tamē tres esse spondei, dū q̄rtus semp̄ sit dactylus, sed raro sunt tres cōtinui spondei, immo apud Boetiū id nunq̄ sit.

Asclepiadēū pherecratio p̄ponit Boetius. Si q̄ntas rapidis flatibus incit<sup>o</sup> Pōtus & fat arenas, Pherocratium cōstat spondeo dactylo spondeo, vt. Pontus versat arenas. Boetius videt̄ semel principio anapestū dedidisse, vt. Sitis ardescit habēdi, sed doctissimus vir Badius suspicatur ita emendādum. Vis ardescit habēdi, cui vtrūq; suffragor.

Asclepiadēū iambico dimetro archilochio acatalectico, p̄ponit iambicū dimetrū. vide in monocolis. Boeti<sup>o</sup> hoc genere semel vs<sup>o</sup> ē. Heu heu q̄ miseros tramite deuio. Abducit ignorātia.

Apphicum hendecasyllabū glyconico preponitur vtrūq; vide in monocolis. Boetius. Quū polo Phœbus roseis quadrigis. Lucem spargere coeperit.

Glyconicum asclepiadēo preponitur, vtrūq; in monocolis habetur. Hora. Sic te diua potens Cypri. Sic frēs Helene lucida sydera. Vtrū hoc genere duodecies;

Ioannis despauterij Niniuitæ Versificatorij

Odarū initia sunt. Sic te diua potens Cypri. Mater sæua cupidinū.  
 Donec gratus erā tibi Quantū distat ab iacho. Fesso qd potius die  
 Intermissa Venus diu. Quū tu Lydia telephi. Et thure & fidibus iu-  
 uat. Vxor pauperis ibici. Intactis opulentior. Quo me Bacche ra-  
 pis tui. Quē tu melpomenesemel. Marullus hoc genere vsus dedit  
 primę regioni interdū iambum vel trochæū. Imitatus (vt dixim⁹)  
 Catullū vt in principio. iij. lib. Ipse dux patareus chori lane vatis  
 amor tui. Ipsa robora hnt genas. Ipsa sibila frondiū. Idē in hymno  
 cuius initū est. Saturni celebres dies. Ad sunt & resonāt cuncta me-  
 ro simul, ibi hi sunt vsiculi. Larga nectaris attici. Pigebat dare stre-  
 nuo. Pater protogon⁹ dedit. Quis & pauperiē pati. sic alibi sæpius  
 Protulit ibidem per synæresim abltm eodem in his vsibus. Eodē  
 magnatio p̄re louis Rheg. Eodē coniuge maxio. Quāuis autē Ca-  
 tullī auctoritas mīme sit spernēda, tamē in prima regiōe glyconi-  
 cis rarissime dabis iambum vel trochæū, si apud latinos lyricorū  
 principem Horatium imitari volueris.

Archilo-  
chiū da-  
ctylicum  
tetrame-  
trum.

**R**chilochiū dactylicum tetrametrū, cuius cō-  
 a positio liquet in monocolis, preponit archilochio altero  
 constāte pentemimeri iābica. i. duob⁹ pedibus q̄q; prior  
 est iambus vel spōdæus, secūdus iamb⁹ tantū. hinc sup̄est syllaba  
 longa partē orōnis finiens, quā in eodē versu tres trochæi sequunt̄  
 dum memineris vltimā vsus esse cōem vt Trahūt. que sic. cas. ma-  
 chi. nē ca. ri nas. Hora, Soluit acris hyēs grata vite veris & fauoni.  
 Trahuntq; siccas machinē carinas.

Choriā-  
bicū ari-  
stophani  
um mo-  
nometrū

**H**oriābicū Aristophanium monometrū, cō-  
 c stans choriābo & bacchio siue amphibracho, veluti. Pur-  
 pureus tyrannus, p̄ponit alcaico vt Diomedes, vel vt  
 aliū volūt sapphico cōstanti Epitrito scd'o. duob⁹ choriābis & bac-  
 chio. vt Te deos oro sybarim. cur pperas, amādo. Ferret⁹ dicit pri-  
 us genus aliquādo anapestū p bacchio h̄re. qd ex Horatio p̄bari  
 nequit, qui vnicam oden hoc genere scripsit. Lydia dic p omes.  
 Ac deos oro sybarim cur pperas amando.

Archilo-  
chiū aca-  
talecticū.

**R**chilochiū acatalecticum, cōstans amphima-  
 a cro & duob⁹ iābis, vt. Nō ebur, nequau. reum. p̄ponitur  
 iambico hipponactio trimetro catalectico, cōstanti qnq;  
 iambis & syllaba, recipiente tamē locis imparib⁹ spondēū & tribra-  
 chū, in parib⁹ etiā tribrachū vnicū in vnicō vsu, vt mea. reni. det  
 in. do. mo. lacu. nar. scripsit Horatius hoc genere vnicā oden.  
 Non ebur neq; aureum Mea renidet in domo lacunar.

De carminū generibus Li. V FO. CLXXXII

**i** Ambicum trimetrū archilochiū, preponit iam  
bico dimetro archilochio, vtrūq; est acatalecticum, vide  
monocola. scripsit Hora. hoc genere primā oden epodi  
& q̄ sequuntē p ordinē nouē. prima est hæc. Ibis liburnis inter al  
ta nauitū. Amice propugnacula. Sic martialis. Vir celiberis  
non tacendę gentibus Nostręq; laus Hispaniæ.

Iambicū  
trimetrū  
archilo  
chium.

**i**ambicū trimetrū archilochiū acatalecticū, preponit  
archilochio alteri vel ( vt quidā volunt ) sapphico cōstanti pente  
mimeri dactylis. i. duob; dactylis & syllaba lōga, quā sequit iam  
bicū dimetrū archilochiū acatalecticū, de q̄ in monocolis dictū est  
veluti, Scribere. & sic. los. amo. reper. cussum. graui. Hora. vs; est  
hoc genere semel. Pecti nihil me sicut antea iuuat. Scribere & si  
culos amore p cussum graui. Syllaba superans rōne celsurę pōt  
( licet natura breuis ) p duci, vt liq̄t ex his & siculis. In acta furere syl  
uis honorē decutit, Arguit & latere petitus imo spūs. Libera cōsilia  
nec cōtumelię graues, sed forte nō inepte q̄s dixerit hoc gen; esse tri  
colon eadē rōne q̄ ante vsi sum; in illo. Horrida tēpestas & c. & tū  
ordinarē sic. Pecti nihil me sicut antea iuuat Scribere & siculos  
Amore p cussum graui.

**i**ambicū tri. ar. acat. de quo satis dictū est, preponitur  
elegiaco pentametro. Boetius. Quis fluente diues auri gurgite  
Non expleturas cogat avarus opes.

**S**cazon siue iambicū trimetrū hipponactiū acatalecti  
cū, pponit iambico dimetro archilochio acatalectico. patet vtrūq; in  
monocolis. Mar. lib. i. Verona docti syllabas amat vatis Ma  
rone felix Mantua est.

**a** Nacreontium dimetrum catalecticum iambi  
cum constans tribus pedibus & syllaba quorū prim; est  
spōdeus iābus anapest;. nec male ( vt opinor ) dactylus  
vel tribrachus scd; iābus. nec inepte ( vt opior ) tribrachus tertius  
autē vt primus, licet rectius disyllabos pedes iambū scilicet vs; spō  
deū admiseris. hic supēst syllaba sic. Quisq; volet peren. nem. pre  
ponit id genus pherecratio ex spōdeo dactylo & spōdeo Boetius.  
Quisquis volet perennem Cautus ponere sedem.

**d** Actylicum archilochiū dimetrū hypcatalecti  
cum, cōstans duobus dactylis & syllaba, preponitur iam  
bico dimetro archilochio acatalectico. Herasmus.  
Ergo ne conticuit Vox illa quōndam nobilis.

112 Ioannis de Spauterij Niniuitæ Versificatoriæ.

**Haleucium** hendecasyllabū qđ in monocolis  
patet, preponit Alcmanio vel ( vt alij volunt ) archilo-  
chio tetrametro acatalectico, cōstanti dactylis duobus &  
duob⁹ trocheis. vsus est eo genere. Boetius semel. Quis se tyrio  
superbus ostro. Comeret & niueis lapillis. Perottus hic p dacty-  
lo reperiri trochæū. id ex Boetio colligi nequit, nec puto verum.

**Phaleuciū** dictum sapphico pponit. Boetius id fieri  
ostendit in. x. car. lib. iij. vbi in principio tribus phaleucijs vnicū  
subiecit sapphicū sic. Huc omes pariter venite capti. Quos fal-  
lax ligat improbus catheris Terrenas habitans libido mentes  
Hic erit vobis requies laborū Post hæc inchoatur gen⁹ de qđ lo-  
quuti sumus, nam phaleucio subiecit alterne sapphicū. Hic por-  
tus placida manens quiete Hoc patens vnum miseris asylum.  
Perottus male credidit esse monocolō, vt, Quisquis composito se-  
renus æuo. Docuit istud rectissime doctissimus Badius.

**Phaleuciū** dictum pentametro elegiaco pponit. Boe-  
tius lib. iij. Quid tantos iuuat excitare motus Et propria fatum  
solicitare manu?

**Alcmanium** dactylicū trimetrū hypcatalecticū  
a cōstans tribus pedibus heroici versus & syllaba, ita tamē  
vt aliquis sit dactylus, pponit pherecratio ex spōdæo, da-  
ctylo, spōdæo. nōnunq̄ in prima regione anapæstū admittenti.  
Boetius lib. iij. Omne hominū genus in terris. Simili surgit ab  
ortu. Vnus em̄ rex pater est Vnus cuncta ministrat &c. Non  
autē vnus qui cuncta mistrat. Legunt in hoc genere plures mende-  
vitio imperitorum, quarū nonnullas disertissimus Badius sua dili-  
gentia pepulit.

**Alcmanium** dactylicū tetrametrū acatalecticum  
a cōstans quatuor pedib⁹, q̄ quart⁹ tm̄ dactylus est dum  
memineris vltimā vsus esse cōem. reliqui sūt dactyli vel  
spōdæi, vel hi vt volum⁹ mixti. Preponit id gen⁹ iābico dimetro  
archilochio acatalectico. de qđ in monocolis diximus. Boetius  
Sunt etem̄ penne volucres mihi. Quæ celsa cōscendant poli.

**Rochaicum** alcmanicū dimetrum acatalectia  
t cum cōstans quatuor trocheis, recipiens etiā apđ Boetiū in  
scđo loco spōdæū, preponit pherecratio ex spōdæo vř  
anapæsto & dactylo & spōdæo, vt Cernas ferre tyrānos. Anapæstū  
autē Boetius noue dedit vt, Solij culmine reges &c. vř Boetius eo  
genere semel tm̄. Quos vides federe celso Solij culmine reges.

## Dicolon Tristrophon.

**d** icolon tristrophō est carmen ex duobus diuer-  
 sis generibus, vbi post tertū quēq; versum fit ad primū  
 genus reuersio. Tale carmen vnicū apud Horatiū reperio,  
 licet inter monocola ponat a Diomede & Perotto pluribusq; me-  
 cum est Badius in oden hāc Horatij, quod exemplū huius rei vni-  
 cum est. Miseratū est neq; amori dare ludum Neq; dulci ma-  
 la vno lauere aut ex Animari metuētes patruæ & vera linguæ.  
 ¶ Duo primi & sus sunt Ionici a minori trimetri sapphici acatale-  
 ctici, constātes ex tribus Ionicis a minore, tertius quisq; versus est  
 Ionicus a minore alcmānius acatalecticus cōstans. iij, ionicis a mi-  
 nore. vt animari &c. Si q; hoc monocolon vocandū contēderit,  
 ille idē d. cere cogēt de iambico trimetro cū dimetro, & de multis  
 alijs qui ab omnibus inter dicola iure locant. ¶ Diuidunt in hoc  
 carmine ab Horatio cōpluscule dictiones, vt exanari lauit bellero-  
 phonte, ideo teste Acronē rectius dici numerus vidēt q̄ metrum.  
 Acron quoq; id soradicū appellat, qd̄ (vt ait Fabius) nō pedum  
 sed sensus sine cōcludit. Fortius em aliqd̄ incompositū pōt esse q̄  
 iunctū & bene collocatū, vt soradēor & callimachior, vt q̄rundā  
 in orōne sibi pœne licētia lasciuentiū. Iccirco admonendū censuit,  
 vt ad firmitus etatis robur huiusmodi versus reseruarent. nam hęc  
 compositione semel vsus est Horatius.

## Dicolon tetraastrophon.

**d** icolon tetraastrophon carmē est ex duobus ge-  
 neribus, vbi post quartū quēq; versum fit ad primū ge-  
 nus regressio. Talia genera subieci hic quattuor.  
**a** Sclepiadēi tres, glyconico vni p̄ponūt, vtrūq;  
 genus in monocolis patet. Hora. lib. i. car. ode. vi. Scri-  
 beris vario fortis & hostiū Victor mœonij carmis ali-  
 te Quam rem cunq; ferox nauibus aut equis miles te duce gesse-  
 rit. Scripsit eius generis odas nouē, q̄ diligētib⁹ facile patebūt.

**s** Apphici tres, adonico p̄ponunt. Hora. li. i. car.  
 ad Augustum. lam satis terris niuis atq; dirē. Grādmis mi-  
 sit pater & rubenti Dextera sacras iaculatus arces, Terruit  
 vrbē. Scripsit hoc genere sex & viginti odas, q̄s facile internosces.  
 ¶ Possemus quoq; (vt prius notauī ex dictis Boetij) trib⁹ phaleu-  
 cjs vn. cū sapphicū subijcere veluti. Huc oēs parit venite capti &c.

**g** Lyconici tres cōstantes in primo loco tā iamb-  
 bo vel trochēo q̄ spondeo & duobus dactylis, vel cho-  
 li iij



Ioannis despauterij Niniuitæ Versificatorię

riambo & pyrrhicio, preponuntur vni pherecratio ex primo pede iambo vel trocheo, vel spondeo, scdo aut dactylo, & tertio spondeo. Tale est Catulli sæculare carmen ad Dianã. Dianã sumus infide. Puellã & pueri integri. Dianã pueri integri Puellęq; canamus O Latonia maximi Magna progenies Iouis Quam mater prope Deliam Deposuit oliuam.

Hic anique a depono deposui præteritũ fecit, p iui p̄nultia longa & post sonantũ trissyllabũ fecit non sonantiũ. Præterea hypermetros duos fecit vt, Saltuũq; recõditõr. hic, rum syllaba exũdat, sed a principio sequẽtis vsus absumiẽ, qui est. Amniũq; sonantũ. Alter vsus est, Sancta noie, romulicę. hic supat, sed a principio sequẽtis vsus absumiẽ. Antiquã vt solita es bona. hic notabis in hypermetris vltimã syllabam vsus esse eam q̄ statim p̄cedit syllabã supflutam, & ideo eã esse cõem ac si nulla syllaba suparet. id liquido patet ex vsib⁹ iam dictis. Antonius Parthenius dicit hic nullã carminis obseruari rationẽ qd̄ certe falsum est. Sigdem hoc gen⁹ suauissimũ est legitimã carminis rationẽ pulcherrime custodiẽs. id tamẽ ego nõ ex grã maucis, sed multa diligentia p̄ me Christo duce tandem intellexi, vsus est hoc genere semel Marullus in hymno ad Iouem. Iuppiter pie Iuppiter Benigne, optie Iuppiter Qui tonitruũ aethera Ambis igne beato. Ponit in prima regiõẽ trocheum, iambũ vel spondæũ, eodem modo vt Catullus, vt Fertili dare dextra Glãbas seminibus rudes Laudes & benefacta &c.

Marull⁹

Nacreontij dimetri catalectici tres, cõstantes

a anapesto duob⁹ iambis & syllaba, veluti age cũct. ta. nuptia. li. preponunt vni choriãbico tetrametro sapphico, constãtibus choriãbis & bacchio, vel amphibracho, vt, Omne nemus cum fluijũs omẽ canat pfundũ, vsus est hoc genere Claudianus in epithalamio Honorij Augusti & Marię. Age cũcta nuptiali Redimita vere tellus Celebra thoros herilis. Omne nemus cum fluijũs omẽ canat pfundum, hoc dicolon vt quod statim p̄cessit & qd̄ mox sequẽt ipse per diligentia meam prim⁹ inter gramaticos quos noui, elucidauĩ, vt facile cognoscat si quis aliorũ scripta relegerit. Epithalamiũ est nuptiale carmen in quo Claudianus diuersis generibus vtitur. Primo quidẽ alcaico monocolo, cuius initium est, Princeps corusco sydere pulchrior. Secũdo anacreontio cum sapphico choriãbico, cuius initium est, Age cũcta nuptiali, quo genere etiam Sidonius vsus est. Tertio anapestico dimetro monocolo, Cuius initium est, Solitas galea fulgere comas,

Epithalamium.

De carminū generi. Li. V FO. CLXXXIII

Quarto. Asclepiadeo monocolo cuius initium est. Attollens thaliamis idalium iubar. Sed omnium venustissimum est Catulli epithalamium a nullo hactenus quod sciam elucidatum, nostro Marte nunc primum enodandum, de ratione carminis loquor. Nam reliqua pulchre declarat Parthenius. Initium carminis de quo loquor est. Collis o heliconij.

Dicolon Pentastrophon.

Lyconici quattuor constantes in prima regione trochæo & rarissime spondæo in secunda vero choriabico, in tertia pyrrhicio, vel aliter in secunda & tertia regione dactylis duobus sic. Collis o heliconij, vel sic Collis, oheli. conij. præponunt vni pherecratio cuius primus pes est trochæus & rarissime spondæus, secundus dactylus, tertius autem spondæus sic. O hy. men hyme. nçe. de spondæo in prima regione pherecratij, tria inuenio exempla hæc. hymen o hymençe. Non abscondis amorē. Exercete iuuentā. Cæteri pherecratij apud Catullum in epithalamio sumunt primum pedem trochæum. Glyconici in hoc epithalamio solum. xij. legunt habentes primo loco spondæum, cæteri trochæum primo loco habent. hi tredecim sunt. Pro qua turpia psequens. Complexum sed abit dies. Fescenina locutio. Desertum domini audiens. Lulisti nucibus libet. Iam seruite thalassio. Vnguentate labris marite. Prætextate puellulæ. Vos vnis senibus bonæ. Subducatur numerum prius. Qui vestri numerare vult. Torquatus volo paruulus. Sordebam tibi villice. sed versus ille. Vnguentate labris marite. hypmeter est. quæ sic scandit, vnguentate labris mari. hinc superest syllaba te, in vocalem desinens, quæ sequentis versus initium perimit. vt. Vnguentate glabris marite. Abstineret, sed abstine. sic paulopost. Sola cognita, sed marito. Ista non eadem licent, & ante. Flammeum video venite. Ite cocinute in modum.

Epithalamij initium hoc est. Collis o heliconij Cultor Vranig genus Qui rapis teneram ad virum Virginem o hymenæe hymen ¶ Hymen o hymenæe.

Hinc ad prius genus fit regressio &c. ne vnquam negligas vltimam cuiusque versus esse communem, atque in hypermetris vltimam dici eam in qua perfecta scansio finitur. Notabis autem quasdam mendas fuisse in hoc epithalamio. Nam quidam libri ita habent. O cubile quot omine. Candido lacteo pede &c. Alij vero sic. O cubile quot omnibus. Candido pede lectis. Ego lectulis legerem. Aut Candido pede lacteo. aliter enim non stat versus. Præterea vbi habetur. Ille puluis erithraei lego erithrei vel erithrij sine diphthongo, vt stet versus (nisi quis dixerit in græcis diphthongon ante vocalem interdum corripitur) vt enim phætonius, conopius & plura di-

IIII Ioannis de Spauterij Niniuitæ Verificatoria.

euntur aliquādo p phætonæus &c. ut alibi late vidimus, ita puto posse defendi hic erithrius pænultima breui, p erithreus pænultima longa. Item nōnulli libri habent, multa milia lufum, alij vero ludere ut vicē nominis suppleat. Ego autē lego, multa milia lufum, ut sit p syncopā lufum dissyllabū p lufuū trissyllabum. Plusculi in hoc epithalamio sunt versus intercalares. i. melioris auspicij causa repetiti, ut hi sunt, hyemē o hymenæe. Comparatier ausit. Prodeas noua nupta, Concubine nuces da O hymen hymenæe. Carmen hoc est longe pulcherrimū. si quis tale scribere velit ediscat dictum Catulli epithalamium. Vfus est hoc genere Marullus in laudibus Senæ. Mater nobilitū nurum. Antiqui soboles Remi. Sæna delicij. Itala. Seu libert positū loci. Conuallesq; beatas. Ver; lōge sæ pius dat primo loco spondēū q̄ Catullus. & certe opinor in prima regiōe tam glyconici q̄ pherecratij posse locari tam spondēū q̄ trochēū. ¶ Angeli Politiani monodia in Laurentiū Medicē, scripta est in genere dicolo pentastropho. Nam tres primi versiculi sunt iambici dimetri archilochij, ex solis dissyllabis pedibus, quorū primus est iambus, spōdæus vel trochæus, secūdus est trochæus, iambus vel pyrrhicius. Tertius ut primus, quartus tantū iamb⁹. Quartus versus cum quinto est iambicus monometer hypcatalecticus habens primo loco spondæū, trochæum vel iambū, secundo vero iambū, trochæum vel pyrrhiciū, hinc superest syllaba, malle tamē versus esse secūdū legem prius datā, quia Politianus in hymnis suis id solū obseruauit ut sint. iij. pedes dissyllabi, ita ut tres sint indifferenter quicūq; dissyllabi, dū quartus sit iambus ut patet in hymno cuius initū est. O virgo prudentissima. Idem factitasse videt mibi in hac monodia suauissima.

Quis dabit capiti meo  
 Aquā: quis oculis meis  
 Fontem lachrymarū dabit  
 Ut nocte fleam,  
 Ut luce fleam  
 Sic turtur viduus solet.  
 Sic cygnus moriens solet:  
 Sic lusciniā conqueri.  
 Heu miser miser.  
 O dolor, dolor.

Laurus impetu fulminis,  
 Illa illa iacet subito.  
 Laurus omniū celebris  
 Musarum choris.  
 Nympharum choris.  
 Sub cuius patula coma  
 Et Phœbi lyra blandius,  
 Et vox dulcius insonat.  
 Nunc muta omnia,  
 Nunc surda omnia.

Post hæc repetitur principitū. Quis dabit capiti meo. vsq; Laurus impetu fulminis. Est autē monodia lugubris cantus, quem cæteris flentibus sola p̄fica canere solebat in defunctorū funeribus;

## Tricola tetraastropha.

Tricola tetraastropha sunt carmina ex tribus diuersis generibus vbi post quartū quēq; versum ad primū genus reuertimur. huius generis carmina inuenio duo.

**S**clepiadæi duo preponunt vni pherecratio cū glyconico, de quorū pedibus satis dictum est. Horat.

Quis multa gracili te puer in rosa. Perfusus ligdis vret odoribus. Grato Pyrrha sub antro. Cui flauam relegas. Huius generis odæ apud Horat. sunt adhuc sex, quarū initia sunt. Dianam tenere dicite virgines. Fons blandusæ splendidior vitro. Quid fles Asterie quem tibi candidi. O nauis referent in mare te noui. Vitas inuleo me similis Chloe. Audiuere Lyce dii mea vota dii.

**L**caici duo, constantes in prima regione spondeo, & nōnunq; iambo, in scda iambo tantū, & syllaba partem orōnis finiente, quā sequunt dactyli duo, preponuntur vni versui iambico dimetro archilochio hypercatalectico constanti in primo loco iambo vel spondeo, in secundo iambo tantū, in tertio spondeo, in quarto tantū iambo, hinc superest syllaba & sequit quartus versus qui est alcmanius dactylicus tetrameter catalectic, cōstans duobus dactylis & duobus trocheis. Apud Horatium non inueni alios pedes in his versibus, quicquid aliqui dixerint, meminere vbiq; vltimā versus esse cōem. Exemplū apud Horat. est frequens. siquidē hoc genere scripsit Odas. xxxvii. quę studiosis facile patebunt. Nobis vnicæ initiū exēpli gratia subiecisse sufficit. Odi pphanū vulgus & arceo. Fauete linguis carmina nō prius Audita musarum sacerdos Virginibus puerisq; canto.

**A**rs versificatoria Despauterij supremā manum accepit, & finita est. xvi. calendas Iunias anno salutis christianę millesimo quingentesimo vndecimo laus & honor in eternum mitissimo domino deo nostro IESU CHRISTO cū p̄re & sp̄sctō semp regnāte Amē.